

டும். சோதனை.

திருச்சபையைப் பற்றின ஒழுக்கம்.

கூ. ஆசனமயம் போகவொட்டாமற் சனங்களுக்குதவப்போகி
ருபோர் சமயத்திற்குச்சொன்ன ஒருவார்த்தையினால் பலவார்த்தை
ய்களைக் கையெழுத்தெழுதினான் அந்தச் சமயத்தப்பிதில் எவ
ராலுமாகாது. ஒரு வறமைபிருவாபிதும் விக்கிந்திருவாபிதும்
மத்தனிக்கிற செங்கியைக்கேட்டால் ஒருநாழிகை கீதவேண்
டாம். உடனே போய் ஆறதனும் உறுதியுஞ்சொல்லி அவனை
நிரப்படுத்தப் பிரயாசப்படுவாய். அப்படி மந்திரருவன் மயங்
கினைத அறித்தவுடனேபோய் எழும்பபழம்காட்டி அவனைத்தி
ருப்ப உன்சுவானெதல்லாது செய்வாய். இந்த ஆசனமோடு
வியுவானாத்தாங்கி விழுந்தானாத்தாங்கி எல்லானாயுங் கையெழு
ந்தச் சமயங்களைவிடவேண்டாம்.

கூம். சோதனை.

அஞ்ஞானிகளைப் பற்றின ஒழுக்கம்.

க. சுபாபமாய்வருஞ் சமயங்கள் கொண்டு நியம்களுக்குப் புத்திசொல்லப்பார்க்கிறுபோ? அந்தெங்கில்ட ருசமயப்பர் யேசுநாதருக்கு முதலுபதேசியாக்கும். அவரே கித்துதேசத்திற் பொய்யான தேவர்கள் கோவில்களிகுத்ததைக்கொண்டு எண்ணப்படாதபேர்களுக்குச் சத்தியவேதத்தைப் போதித்ததறிவோம். அப்படியேயத்த பகிபடைகோவு துழையவும் வாயிலாங்குகக் உபாபங்கள் அறித்தவருகவும் துத்தக் ருணங்களுக்கருகூண்டாவில னையோவென்றும் பார்த்திலலாததை அடைவப் பிரயாசப்பாடக் கடவாய்.

எம். சோதனை.

அவஸ்தைக்காரரைப் பற்றின ஒழுக்கம்.

ச. மாணங்கிட்டுணதென்று நீ ஆயத்தஞ் சொன்னவுடனே அவனை விட்டுப்போகிறபேரே! அந்த ஆத்துமத்தைக் கொடுக்கவந்த ப

சாக அப்படியாகத் துபோகாமல் ஆத்தமம் பிரியுத்தியுள் கூட வேந்நிருமல்லோ! அவனுக்கு நினைவெல்லாம் போனதென்பாய். ஆகிலும் அடையாளங்கொடுக்க மாட்டாதேபோனதும் காதிலே சொன்னதை அனேகம்விசை கேட்கப்படுமென்றவனையையக் கிட்டு பிழைத்தபலரே சொன்னதறிவோம். மற்றப்படி வேறொன்றும் செய்யாமலும் அந்த ஆத்தமத்துக்குதவி செய்ய நீயும் மற்றவர்க்கும் ஆண்டவரை வேண்டுகொள்ளக்கூடலீர்கள்.

இ. வியாதியாய்க் கிடக்கிறவர்கள் வறுமையைக்கண்டுகாக்கி உன்னாலாகாதேபோனதும் உடையவர்களுக்கொண்டு தையயொடுதவிசெய்யப் பார்த்திருப்போ? ஆரோக்கியமிருந்தால் இரந்தானாலும் பிழைப்பார்கள் தரித்திரரும் வியாதியுள் கூடினார் பிழைக்கும் வழியில்லாமையால் அவர்களுக்குதவிசெய்ய மற்றவர்களுக்கு முழுக்கடனாகுனே. இந்த நியாயத்தை அவர்களுக்குக்காட்டி இந்தச் சமயத்திலுதவாமற்போனால் பாவமென்று சொல்லி வியாதியாய்க்கிடக்கும் வறியவர்க்காதுதலாகவும் மற்றவர்க்குப் புண்ணிமுண்டாகவும் பிரயாசப்படுவான்.

க. செத்தவர்களை மரியாதை வணக்கத்தோடேயும் பத்தியாசையோடேயும் செய்பது சடக்குணமுதலும் பூச்சியத்தோடடக்கவருவாயோ? இது திருச்சபையிலே மிகவும் எண்ணப்பட்டதாகும். எந்தப் பிரேதங்களை ஒளித்தெறித்தடக்கினதினால் அனேகம்பேரீசன் வேதசாட்சிகளையும் பிராணனைத்தந்ததறிவோம். இந்தப் புண்ணியத்தினால் குறியென்பவர் ஆண்டவரால் அதிசயமான சகாயங்களைப் பெற்றதாக வேதத்தொழுதுதலல்லா? மீளவும் செத்தவர்களாத்தமத்துக்காகக் கூடினபாவமும் நன்றும் வேண்டுகொள்ளவும் பிச்சை தருமங்களை எடுத்தவும் சொல்லக்கூடலாம். செத்தவன் மனிதர் தரித்திரராகில் அந்த ஆத்தமத்திக்கு மற்றவர் விசேஷம் உதவிசெய்யும்படிக்குப் பிரயாசப்பட்டக்கூடலாம்.

அம். சோதனை.

விண்ணங்களைப் பற்றின ஒழுக்கம்.

க. அஞ்ஞானினாலும் பசாசுனாலும் சத்தியவேதத்துக்கு விண்ணம் வந்தவிடத்தில் எல்லாத்துக்குமுன்னே ஆண்டவருதவியைத்தேட விண்ணுகுறையோ? சத்தியவேதம் பரம்பலமுக்குவதும் வந்தவிண்ணங்களை நீக்கிவெல்லுவதும் ஆண்டவர்காரியமும் வராமலாத்திரமாகும் கருமமுமல்லவா ஆகையால் அவர் பாரமும் கம்பிக்கையும் முழுதும்வைத்து வேண்டுகொள்வது நியாயம். கிலபேர் ஆபத்துவந்தபோதே எல்லாத்தையும்நினைத்து எல்லாவதவியையுந்தேடி ஆண்டவரைமாத்திரம் நினைப்பார்கள். அப்போதோரும் இப்படிப்பட்டவர்களுக்கு உதவிசெய்யச் சித்தமாவாநோ?

உ. வந்தவிண்ணங்களைத் திரக்கப்பறச்சுறுக்கதேடினார் குறையல்லச் செய்பவேண்டிய கருமந்தானே. ஆகிலும் தேயுனமனிதர் சறுக்கையினும் முழுதும்பிணை குற்றமாமே. புறச்சுறுக்கை உதவிதேடினவிலிந்து அனையக்கொண்டவர்கள் கருமத்தை முடிக்கவேண்டுகொண்டுதான் அவரைமாத்திரம் கம்பிக்கையாக. ஆண்டவரை நினைப்பாமல் மனிதருதவியை கம்பினதினால் அனேகமுறைகாரியமாகாமற்குவேது நிச்சயம். வேதத்திலெழுதினபடியே ஆசனெக்கிற ராசாவை ஆண்டவர் கோபித்த நீ சிரிப ராசாவை கம்பினதொழிய ஆண்டவரை நினைப்பாதினார் சிரிப ராசாவின் படை உன்னக்குதவியுமானதல்ல. இனி இன்ன முதுவன்மேலே பல படை எங்குமெதிர்ந்து வரவுக் காண்பாடுமன்றார்.

க. எழுப்பின கலாபத்துச் செய்தியைக் கேட்டவுடனே உனக்கு வருமுதல் விண்ணென்ன? புதிதாய் முகந்தவிசமயபிரி அடுத்த காரும் முகத்திற் காடிமோடுவதும் இரங்கியுக்கவாயோ? உனக்கு மாத்திரம் அஞ்சி நீ தட்டும் வறியைப் பார்ப்பாயோ? கல்ல இடையன் தான்மேய்க்குமாடுகளுக்காகவுயிரைக்கொடுப்பான் என்று யேகநாதர் திருவுதயமற்றினதல்லாதே அப்படித்தானே செய்பதார்?

ச. ஒரோரிடத்தில் விவகிப்போவது எல்லதாம். அப்படியே யேகநாதருக்குச் செய்தார். ஆனால் விவகிப்போனதும் மற்றச் சனங்களுக்குக் கேடுவருமோவென்று இரக்கத்தினால் அஞ்சுவதல்லாதே உண்ணப்பற்றி அஞ்சவேண்டாம். உத்தொழில்செய்திருந்த அப்போதெல்லா அடியும் தீக்கையும் பட்டதனார் சந்தோஷம் கரட்டினுக்கொன்று வேதத்திலெழுதப்பட்ட தறிவோம் நீ அடித்தங்குபதேகிடைக்காது குணத்தின்மனமையால் மற்றவர்க்கு

ளுக்குச் செய்வார்கள். நீ காட்டினவச்சத்தால் அவர்கள் மயங்க நீ காட்டின தைரியமோசொன்ன மற்றவருதவியுப்பார்க்க அவர்களுக்கு உன் துணிவாகவுதவியே. படைமுக்கந்தியத்தேசுவகரை மற்றவருக்கண்டஞ்சாதபடிக்குத் தவில்ட்டெழுப்பச்சொல்லவேதத்திலாண்டவர் கட்டணப்பிட்டுருந்தார். நீ தவிலுக்கையில் அச்சத்தைக்காட்டினால் மற்றவருச்சாதுமதியாய் திற்பார்கனோ?

இ. வந்த விண்ணங்களுக்குக் குகுவதல்லாதே அஞ்ஞானிகமாய்ச் செய்யத் துணிவுவிட்டு மயங்குகிறாயோ? அந்தசெய்செய்தவையார் தீர்த்தச் சத்தியவேதத்தைப் போதிக்கிறதற்கு எவ்வளவாக விண்ணங்களை எழுப்பக்கூடலாம் அவ்வளவிகமாய்ச் சந்தோஷமும் கமழ்ச் தண்ணீவும் காட்டுவோம். அதேதெனில் காட்செய்வது ஆண்டவருக்குப் பொருத்தினதினாலல்லவோ பசாசு அதைப் பொருதல் அத்தனை விண்ணங்களை எழுப்பப் பிரயாசப்படுமென்பாராம். கமழால் விண்ணம் வராமற்போனால் போதும். மற்றதெல்லாம் பொன்னுனிபெறச் சுடுகருப்புதவியுமோ திறுச்சபைவளர்ந்ததினாய் வளக்குமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

க. எப்போதாவதும் வேதத்தைப்பற்றிச் சிறைப்பட்டிருந்தாராகில் அதிலேகாட்டின மரியாதையென்ன? அந்தத் தமவாயிலே விசேஷமாய் உன்கையிலே வேதத்தின்மீதமை கிற்பதென்று தெரிக்கடவாய் வேதத்தினிமித்தமாகப் பட்டகிந்தையும் அடியுஞ்சற்றுமென்னுதிருப்பதுதவிர அக்கடவ உனக்குவெகுமானமுஞ்சந்தோஷமுமென்று காட்டக்கூடலாம். அக்கங்கரத்தைக் காண்பிக்கவொன்னுதவியுமும் துணிவுத் தைரியமும் உனக்கதிலேயும் உள்வாந்தையிலேயும் காணச்செய்வாய். மீளவும் எப்போதாவதும் அந்தத்தமவாயில் உன்னடத்தில் ஆண்டவர் மகிமைவினைத்தீ தொன்றவேண்டியதல்ல அவருனக்குதவியாக திற்பாடுவது விசேஷமாய் கம்பிக்கடவாய். அப்போது நீ திற்பதும் வேதத்தினை திற்பதும் ஒருகையில் உன்னத்தைப்பாராட்டல் வேதத்துக்கு வேண்டியாகிலும் ஆண்டவருக்கினைத்தாக்கிவிடவொட்டாமல் இரக்கப்பாராசெய்த நிச்சயமாமோ?

இதில்ல என்வெகுப்பாசப் பிரித்துக்காட்டின உடச்செய்க்கு வேண்டுக ஒழுக்கமுறைகளை நீங்கள் ஒவ்வொன்றாயிராய்ச்ச உன்கொழுக்கமும் அதற்கொத்ததோ ஸுலையோவெனது பார்த்துக் கண்ட ருறைகளைத்திரித்தக்காட்டின முறையிப்படியே ஆண்டவருதவியைக்கொண்டு கடக்கத்துணவோகம். ஆண்டவர் பகைத்த பாவங்களை ஒழிக்க அவருளிட்டிய வேதத்தைப்பார்ப்ப அகரீமீட்டிரத்திற் ஆத்தமங்களைக் கரைப்பெற்ற ஆண்டவர்கமேலே பத்தியும் ஆத்தமங்க்கமேலே இரக்கமும் உக்கமேற் பட்சமுமிருந்தால் ஆசையுமுண்டாகக் காட்டினமுறையொடொருக்கவாசையுமுண்டாம்.

வேதியொழுக்கம் முற்றப்பெற்றது.

ABRIDGEMENT OF GOOD'S BOOK OF NATURE.

PART II.) Literary education of former times; especially (CHAP. XIII.) that of Greece and Rome.

1. We have taken a brief survey of the nature of oral or spoken language, and of the means derived in different ages and parts of the world to render the transitory ideas it communicates permanent, by means of pictures or symbolical signs; so that what is once spoken may conveniently be copied or written down, and treasured up for future ages.

2. We will now trace, hastily, the progress of education in Greece and Rome especially, as the people of those countries were more celebrated than any of the ancient nations for their literary and scientific acquirements.

3. Among the Greek states, that of Athens was by far the most renowned for its love of letters and science; and the age of Pericles may be selected as affording the fairest specimen of the manner in which education was conducted. This era may be regarded as contemporary with the reign of Artaxerxes the First, of Persia, and Alexander the Second, of Macedon, the rebuilding of the temple at Jerusalem, under Nehemiah, and the establishment of the decemvirs at Rome.

4. The elementary branches of education were acquired among the Athenians, sometimes by private instruction, but more generally by public schools. For the first five or six years, however, not the smallest effort was made to improve the mind. The whole of this time was devoted to sports and pastimes, for the purpose of giving strength to the body; and these exercises were always continued, under particular regulations, and constituted a very important part of Athenian education.

5. The general circle of study among the Greeks comprised the seven liberal arts of grammar, rhetoric, logic, arithmetic, music, geometry, and astronomy. The two first were commenced earliest, and occupied by far the greatest attention of the scholar. They were never permitted to study any language but their own because they regarded all other nations as barbarians.

6. The education of Athenian females was, for the most part, very limited. Those of the middle rank of life were seldom taught any thing more than to read, write, sew, and prepare wool for clothing, and superintend domestic concerns. Even those of the higher ranks, who were educated with the utmost refinement, besides the general knowledge just mentioned, were only instructed how to take some part in the public festivals and other religious ceremonies of the country, such as carrying the sacred baskets on their heads, or joining the hymns or sacred dances.

7. There were but few private libraries, and these were scantily supplied. Books were rare, and very expensive; Plato gave a hundred minae, or three hundred and seventy-five pounds for three small treatises by Philolaus.

8. The Romans at first devoted themselves altogether to arms and agriculture, and paid no attention to the improvement of their native tongue. But after their conquest of Greece, they became imbued with the love of its philosophy and rhetoric, and ultimately made eloquence their chief and favorite study. Their conquests enabled them to gather the rare and costly works and productions of all the world into their capital, Rome, and hence their libraries and museums were far more extensive than even Athens could boast.

9. Still the Greeks were their masters in polite literature, and almost all the distinguished Roman youth were sent to Athens to complete their education, long after that city was a Roman province. Cicero advises all his young friends who showed a love of study to go to Greece, "that they might drink from fountains rather than rivulets."

10. Elegance and accomplishments seem to have been the object of attainment with the Romans as well as Greeks, rather than deep, physical and analytical science. Rome had no institution for a general course of science, and the mass of the people were ignorant and degraded. Rome added but very little to the stock of learning she derived from Greece, nor had much been added at any subsequent era till within the last two centuries.

11. After the fall of Rome, in the fifth century of the Christian era, the Goths and Vandals held possession of the fairest places of the earth, and the thousand years of ignorance and barbarism commenced in Europe, called the dark or middle ages. During this long and awful lethargy of the human mind, many single individuals of transcendent talents arose at scattered intervals, like single stars breaking through the thick gloom of a mid-night storm; but though the light fell brightly for a moment, it could not dispel the gross blackness of ignorance and vice, superstition and hypocrisy, which enveloped the mis-called Christian world.

12. In the fifteenth century began the revival of letters, and so wonderful was soon the change in the human mind, that it seemed as though God had, a second time, said, "Let there be light, and there was light!" Discoveries in science and the arts were constantly increasing; among the most important may be named those of paper and clock-making, printing, telescopes, gun-powder, the mariner's compass; then, too, science established the fact that the earth was a sphere, and that the planets revolved around the sun.

13. The Reformation, and the scientific discoveries of lord Bacon seem to have fixed the permanency of knowledge among the human race, nor can we conceive it possible another period of mental darkness can ever prevail in the Christian world.

14. Compare the intellectual education of the people of Greece and Rome with the real, practical and useful knowledge of the nations of Europe, and especially that possessed by the republicans of the United States of America, and how great is the contrast! Then the classical or ornamental branches were cultivated in courts, the speculative or philosophical in schools, but there was nothing for the citizen, the artist, and the mechanic.

15. Now academies, societies, schools and lyceums are for the common people, the knowledge flowing around them they are taught to appropriate; and thus are awakened their own energies and resources, while they reflect, with increased lustre, the light in which they are walking.

16. But with all our learning, let us never forget that Christianity is the most perfect kind of knowledge. It is the Christian religion only which can make us essentially and permanently useful, good, and contented in this world; and to its blessed promises alone are we indebted for our hopes of immortal life. In our study of the Book of Nature, therefore, our thoughts should be constantly elevated to the Source from whence all things material and immaterial have had their origin; and while we read his goodness and power in his works, let us bow our hearts in humble adoration and fervent love before the God of Nature.

(Translation of the above.)

கூட்டென்பவர் செய்த பிரபஞ்ச நூல்.

இரண்டாம் பகுதி.—வக. அதிகாரம்.

இரேக்கர், உரோமர் முற்காலத்திலுடையதுகொண்ட சாத்திரஞ்ஞாபிப்பற்றி.

க. வாயினுற் பேசப்படும் பாடையின் தன்மையையும், உலகத்தி லெப்பறத்திலும் எவ்வாறுத்திலும் இருந்தவர்கள் பெச்சுமாரி நினை வில்லாமற் போகும் கருத்துடன் எப்போதெக்கும் இருக்கும்படி படக்கணிலும் அல்லது அறிஞரணிலும் எழுதப்பட்டுப் பின் வரு த்காலங்களுக்குப்பிரயோகனமுள்ளதாயிருக்கும்படி செய்துகொ ண்ட வழங்குகளையும் பற்றி மேற்போன அதிகாரங்களிற் கருத் துமாப்பர்ந்தோம்.

உ. முன்னிருந்த சாதிபரவரிலும் இரேக்கதேசத்திலும் உ ரோமபுரிவிலும் வாசம்பண்ணின சனங்கள் சாத்திரஞ்ஞாபிப்பற்றி.

இல் மிகப்பெர் போந்தவர்களானதினும் அவர்கள் அனுடையதுகொ ண்ட கலவியின் தேர்ச்சியைப்பற்றி இவ்வாறு சிலவற்றை விந்தி உரைப்போம்.

க. இரேக்க தேசங்களிலுடைய இராச்சியங்களைத்திறந்து அந் தேசையப்படிமுனத்தார் எண்ணிலும் எழுத்திலும் மிக விரும்புற்ற வர்களாயிருந்தார்கள். பெரிக்கிவிசு என்பவர் இருந்தகாலத்திற் கலவியின் வளர்ச்சி எவ்வாறுமாயிருந்ததென்றறிந்துகொள்ளக்கூடிய தாயிருந்தது. இவர் இருந்த காலத்தையப்பார்க்கில் அதுபார் சாவினிராசாவாகிய முதலாம் ஆற்றேச்சேஷ்டி என்பவரரசா ண்ட காலத்துக்கும், மக்கேதோனியாவில் இராச்சிய பரிபாலியா யிருந்த இரண்டாம் அலெக்சாந்தருடைய காலத்துக்கும், நேகேயி யாவென்னுள் திரிக்கத்தரிசியின் பராபரிப்புக்குக் கீழாக எருசலேம் தேவாலயத் திரும்பவும் கட்டுப்பட்டகாலத்துக்கும் நேருமைகரி ந்பத்து இராசாக்கள் நிரூபிக்கப்பட்ட காலத்துக்குச் சரிவரப் போருத்தருது.

உ. காரியசெய்கைக்குச் சித்தியான படிப்புக்கண் அத்தேனே யர் சிலவகையில் தங்கடங்கள் வீடுகளிலிருந்து கற்றுக்கொண்ட பதமன்றிப் பெரும்பாலும் அவ்விடங்களில் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட பதனிக்கடங்களிற் படித்துக்கொண்டார்கள். அவர்கள் படிக்கி ருத்த கைத்தாறு வருடத்துக்கு முன்னதாகத் தங்கள் மன விஷய த்தைத் தேர்ச்சிபண்ணிக்கொள்ளுகிறதற்குப்போகமான யாதொ ண்றிலும் அவர்கள் சேரப்பிரயெத்தன்படாமல் வீட்டுத்தங்கடங் கள் சடங்குகள் புஷ்டியாக்கும்பாட்டுக் காலவிதமான வின யாட்டுக்களில் தங்கள் சேரங்களைச் செவ்வறித்துவந்தார்கள். இ வ்வித வினயாட்டுக்கண் வினயாடும்படித் தாதாரமாகப் பிரதான மான கட்டளை ஒழுக்குகண் நிரூபித்தும் வந்தார்கள். அத்தேனே யர் கற்றுக்கொள்ளும் கற்பனையனைத்திலும் இவ்வினயாட்டே மி கவும்மலானதாயிருந்தது.

இ. இரேக்கர்கள் எழுவகையான படிப்பினையைப் படித்துவந் தார்கள். அவையாவன இலக்கணம், அலங்காரம், தருக்கசாஸி திரம், கணிதசாஸிதிரம், தேவாத்தியவத்தை, பூமிஅளவைச்சா த்திரம், சோதிடசாத்திரம். ஆளுதும் மேற்கூறிய நூல்களில் இ லக்கணத்தையும் அலங்காரத்தையும் அலங்காரத்தையும் வெகு படித்துக் குமுன் படிக்கத் தொடங்கினார்கள். இவ்விரண்டு நூல்களையும் வி த்தியார்த்திகளும் மெத்தப் புலன்கொண்டு கற்றுக்கொண்டார்கள். தங் கையின் மிற்தொல்லாரும் மிவெச்செய்து இவர்கள் எண்ணிவ த்திலும் தங்கள் கையாடையையெய்ந் விவெற்றெத்தப் பாடையை யாகுதல் படிக்க அவர்கள் இடங்கொடுக்கப்பாதிருந்தார்கள்.

க. அத்தேனேயப்பெண்பிண்களைப் படிக்க இடங்கொடுப்பது அவர்களுக்கு மெத்தக் கடுப்பாடாயிருந்தது. அவர்களுக்குள் கயிராசியான மரபுக்காரர் தங்கள் பெண்பிண்கள் வாசிக்கவும், எ ழுதவும், கதைக்கவும், புடைவைகளுக்கு ஆட்டுரோமற் செப்பிட யும் தங்கணிலாச்சிரமத்துக்கடுத்த கவ்வகையாரியங்கப் பார் கவும் மாத்திரமே அவர்கள் படிப்பிக்கப்பட்டார்கள். ஆளுதும் உயர்ந்த அடுக்கில் அல்லது திரையிலுள்ளவர்கள் மேற்கூறப்பட்ட சாதாரணமான படிப்பினையையிற் அல்லுரினுண்டாரும் வி ருத்துகளிலும் மார்க்கசாரத்துக்கடுத்த தியமதிட்டைகளிலும், அ தாவது தங்கள் தலையில் பரிசுத்தப்பெட்டிகள் வைத்துக்கொண் டுபோவது அல்லது ஆண்டவனுக்குத் துதியாகவுத் தங்களுக்குமுப் புதலாகவும் ஞானப்பாட்டையப்பாடுதல் அல்லது தேவாராதனைக் கெற்றதாக நடனமாடுதல் இவ்விதமான படிப்புக்கண் படித்து வந்தார்கள்.

உ. அவர்களுக்குள்ளே கொஞ்சப் புத்தசாலைமாத்திரமிருந்தன. அவைகளிற் புத்தசுருதவானவைகள் மிகுதியும் குறைச்சலாயிருந் தன. புத்தகங்கள் கிடைப்பதற் தெண்டிப்பு. கிடைத்தாலும் அவைகளின் வினயோ மிகுதி. பிளேற்றே என்பவர் பிலவோலே யுள்ளவராத் செய்த மூன்றா மிறப்புத்தகங்களுக்குகாணு. ய லுள்ள வினயோடுதலாகுகினார்.

அ. ரோமச்சாநியார் ஆதிபில் முழுதும் புத்தவிறத்தைக்கும், வேளாண்மைத்தொழிலுக்குத் தங்கள் கவனத்தைச் செலுத்தின தேயன்றித் தங்கள் கதேசபாடையிற் தேமிறெத்தவர்கள் கா த லாயிருக்கலிலை ஆளுதும் இரேக்கதேசத்தை வெற்றிக்கொண் டாண்டபிறகு, ஞான உணர்ச்சியினும் அலங்காரத்திலும் மெத் தத் தகாக்கொண்டவர்களாகிக்கொடியாய் மதரபாடனமே அவ ர்களுக்கு விரும்பிப் படிக்கும் பிரதான படிப்பாயிற்று. அவர்கள் இ ரேக்கதேயத்தைச் செய்கொண்டபடிப்பிலே தானே, கிடைக்க

அரிதும் வினையெற்பெற்றதுமான புத்தகங்களையும் மீதும் ஆக்கியோரியநிய அங்கங்களும் தங்கள் சமஸ்தானப்பாடியிருக்கிற சேர்த்திதிலும் அத்தேனியர் பெருமைபாராட்டக்கூடியதிலும் அறிமுகம் அவர்களுடைய புத்தகங்களிலும் கவனிக்கத்தக்கபொருள்களையும் விடாமல் வினையாற்றினார்.

க. இவ்வகைகளில் இருந்துதான் அந்தந்த அங்கங்களின் கற்றுக்கொடுக்கும் உபாத்திமாராஜர்கள் அந்தப் பட்டணம் உரோமைகாடானதின் பிள்ளை உரோமருக்குப் போய்வராய் வாழ்ந்த பிள்ளைகளெல்லாருக்குத் தெனியுப் படிக்கும்பொருட்டு அத்தேனியர்களைப்பெய்தப்பட்டார்கள். சிறந்திருந்திருந்த கொஞ்சநீரைப் பெருவகைப்படுத்தினாரைப் பெருவகைக்குக் கிரேக்கதேசத்துக்குப் போவதென்று படிக்க விரும்பின தனது கிரேக்கதேச எல்லாருக்குக் கிரேகாவென்பவர்புத்தியாகச் சொல்லுகிறார்.

உ. எல்ல ஆழமாய் மாறுபாடுகளில் உறுபடுத்தத்தக்க சான்றிதரங்களைக் கற்பதும் அவங்களுக்கும் காரியசாதகமுமே உரோமர், கிரேக்கருடைய பிரதான படிப்பாயிருந்தன. சாதாரணமான ஜாத்திர குத்திரங்களைக் கற்றெதற்கு உரோமரிடத்திலே யாதொரு பன்னிடமுதலிய இடங்களில்லாதிருந்ததால் சனங்கள் அறிவிலிகளுக்கு கிறமையுடையவர்களாயிருந்தார்கள். கிரேக்கதேசத்திலிருந்து படித்துக்கொண்ட படிப்பினர்களை உரோமர் நேர்ச்சிபண்ணுவதில்லை. அவ்வென்று பிறமிட்ட இரண்டு சதக்காலத்துக்குப்பின்னேயல்லாமல் அதற்குமுன் அவர்கள் அந்தப் படிப்பினர்களுடன் யாதொன்றையும் கட்டவில்லை.

உ. இரட்சணியவருடம் இரத்தாசு சதகத்தில் உரோமைகர்க்கு விழுந்ததின் பிள்ளை, கொத்தல், வண்டல்வ என்ற இருவகை வருக்கத்தார் பூமிபிண்களான பிரதானமான இடங்களில் படுக்கி கட்டியுண்டார்கள். அப்போதானே “இருட்டென்னும் புகம் அல்லது மையபுகம்” என்று சொல்லப்படுவதாகிய புகங்கள் ஆயிரம்வருடக்காலமாக உரோப்பையிலேயுள்ளிருந்தன. இவ்வருடக்காலமாக மனிதனுடைய மனது அசத்த நித்தரையிலிருக்கக் கொள்ள அந்தசமயத்திற் புகவழக்குமேவெயிற் திரிபடவதற்குத் திடையே கிறமையுடையவர்கள் செல்லும்வண்ணமாய், புத்திரசாதாரியப் படுத்த உண்டான சில பல சனங்கள் இடைக்கிடையே யெழுப்பினார்கள். ஆனாலும், வெளிச்சமானது ஒரு கிமிட்காலமாகத் தவக்கமாயெயிர்த்தாலும், பேதமை, தீமை, அவதூறு, மார்க்கத்திற்கொன்றும் மாபுமாலம்முதலிய கண்ணக்கரிய இருவகை ஓட்ட வழிகளும் போயிற்று.

உ. இப்படிபுகக்கப் பதினாத்தாம் அந்நாண்டில் அட்சரங்கள் உதயமாயின. பராபரவெளிச்சமுண்டாகக்கவதென்று சொல்ல வெளிச்சமுண்டானதுபோலே நிற்குபடியும் அப்படிச் சொன்னவண்ணமாய் மனிதனுடைய மனவிருண்முதலிய சகல விபரீதங்களுடைய படுகுளையுண்டிப்போனதினால் சாத்திரகுத்திரங்களும்கிடென்றதோடுமேனும் கருமுண்டாகிப் பரம்பின. அப்படிக்கண்டு பிடித்த குத்திரங்களுக்குள்ளே, கடுதாசியுண்டாக்குகு குத்திரமும், காவலரைப்படி பகுத்திரமும் மனிச்சுத்திரமும், அச்சுக்கிற் குத்திரமும், தூரத்திற் பாராக்கி கிடத்தோற்றவிலுக்குத் தரத்திடுக்கென்னுமுக்குத்திரமும், பெருமருத்தும், திசையிலிருவியும் முதலான குத்திரங்களே மிகமேனையும அபுருவமுமான குத்திரங்களாயிருந்தன. பூமியானது கோளவடிவெனும், கிரகங்களைவாரு குரியினச் சுற்றிவருவதென்று சாத்திரகுத்திரவழியாய் தாழ்ச்சியெறியறியப்பட்டு நிலையுறுத்தப்பட்டதாய் வந்தது.

உ. சமயானுமுதலிய சீர்த்தேற்றமும், வேக்கள் என்ற வித்துவானுற் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட சாத்திர குத்திரங்களும்கனிதாதிக்குள்ளே திணுகொண்ட அநாவத மறிப்போகல் அறிவைக் கொழுத்தி வினவித்துறுதிப்பட்டதாய்க்காண வண்டியது. அவ்வாறுநித்தால், சிறந்தமார்த்தம் பரம்பிய உலகத்திலேமனவிருவென்னும் வேடுகுருகாலம் வந்துசேர்ந்தவெடுமென்று நினைக்கவேண்டியதாகவேயிருக்கிறது.

உ. கிரேக்கதேசத்திலும், உருமோபுரியிலுமுள்ள செனங்கள் அடைந்துகொண்ட மனவிஷயத்துக்கெடுத்த படிப்புக்களையும், உரோப்பையிலுள்ள சாத்திரியர், பிரதானமாய் இராச்சியத்துச் சனங்களால் கிழங்குக்கப்பட்ட இராசாக்களவான்பட்ட இடையதேச அமேரிக்காவார்க்கைத்துக்கொண்ட உண்ணையான, செய்கைக் குறித்தான, உபயோகமான அறிவைபுமொன்றுடனெழுப்பிட்டுப் பார்த்தும்பொழுது ஒன்றுக்கொன்றிருக்கிற ஏகதேசம் எவ்வளவு பெரிது! இவ்வளவுத்துக்கெடுத்த அல்லது அவங்காத்துக்கெடுத்த கவலைச் சிபாயவதவகையிலும், மனவிடபத்துக்கெடுத்த கவலைச் பக்கிக்குடக்கையிலும் படிப்பிடுக்கப்பட்டன. ஆனாலும், அவர்களுக்கும் சமூத்திரம்போலப் பெருகும் அறிவைபோல அவர்களுக்கிடக்கண்ணிலும்குத் தக்கதாய்ப் பாலித்து அத்தார் பிரபோசனத்தையுடைய கொஞ்சநீரைப் பெருவகைப்படுத்தினாரைப் பெருவகைக்குக் கிரேக்கதேசத்துக்குப் போவதென்று படிக்க விரும்பின தனது கிரேக்கதேச எல்லாருக்குக் கிரேகாவென்பவர்புத்தியாகச் சொல்லுகிறார்.

த்த கவலைச் சிபாயவதவகையிலும், மனவிடபத்துக்கெடுத்த கவலைச் பக்கிக்குடக்கையிலும் படிப்பிடுக்கப்பட்டன. ஆனாலும், அவர்களுக்கும் சமூத்திரம்போலப் பெருகும் அறிவைபோல அவர்களுக்கிடக்கண்ணிலும்குத் தக்கதாய்ப் பாலித்து அத்தார் பிரபோசனத்தையுடைய கொஞ்சநீரைப் பெருவகைப்படுத்தினாரைப் பெருவகைக்குக் கிரேக்கதேசத்துக்குப் போவதென்று படிக்க விரும்பின தனது கிரேக்கதேச எல்லாருக்குக் கிரேகாவென்பவர்புத்தியாகச் சொல்லுகிறார்.

உ. இப்போழுது, சாத்திரப்பக்கிக்குடக்காலும், கண்ணிலும்கு, படிப்பாறிக் வந்துகட்டு சங்கங்களும், சகலசெனங்களும் படிக்கும்படி உண்டாக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால், அவர்களுக்கும் சமூத்திரம்போலப் பெருகும் அறிவைபோல அவர்களுக்கிடக்கண்ணிலும்குத் தக்கதாய்ப் பாலித்து அத்தார் பிரபோசனத்தையுடைய கொஞ்சநீரைப் பெருவகைப்படுத்தினாரைப் பெருவகைக்குக் கிரேக்கதேசத்துக்குப் போவதென்று படிக்க விரும்பின தனது கிரேக்கதேச எல்லாருக்குக் கிரேகாவென்பவர்புத்தியாகச் சொல்லுகிறார்.

உ. எல்ல ஆழமாய் மாறுபாடுகளில் உறுபடுத்தத்தக்க சான்றிதரங்களைக் கற்பதும் அவங்களுக்கும் காரியசாதகமுமே உரோமர், கிரேக்கருடைய பிரதான படிப்பாயிருந்தன. சாதாரணமான ஜாத்திர குத்திரங்களைக் கற்றெதற்கு உரோமரிடத்திலே யாதொரு பன்னிடமுதலிய இடங்களில்லாதிருந்ததால் சனங்கள் அறிவிலிகளுக்கு கிறமையுடையவர்களாயிருந்தார்கள். கிரேக்கதேசத்திலிருந்து படித்துக்கொண்ட படிப்பினர்களை உரோமர் நேர்ச்சிபண்ணுவதில்லை. அவ்வென்று பிறமிட்ட இரண்டு சதக்காலத்துக்குப்பின்னேயல்லாமல் அதற்குமுன் அவர்கள் அந்தப் படிப்பினர்களுடன் யாதொன்றையும் கட்டவில்லை.

MR. POOR'S LETTER TO HIS LATE PUPILS—NO. XV.
MY YOUNG FRIENDS,

In my last letter I observed that the problem, relating to the Native intellect, had, “within certain limits,” been solved in a manner creditable to the national character. This saving clause—“within certain limits,” is worthy of some special attention. Sentences can be pronounced no farther than the experiment has been carried and the result accurately noted. It is to be borne in mind

1. That you have been brought but to the threshold of the temple of science; and that your appearance at the threshold is, at best, but an uncertain index to the manner, in which you would be able to acquit yourselves, were you to enter in and attempt to survey and to fathom any of the great departments of human knowledge. Hitherto you have been conversant with but the rudiments and first elements of the several sciences, that have claimed your attention. The heights and depths of them remain to be explored. The very names of the subdivisions and collateral branches of these sciences would appear but as barbarous terms to you in whatever language they might be expressed.

2. The encouraging progress you made in your classic course and which gained for you the favorable judgment to which I have alluded, was made under the influence of an artificial stimulus, arising from that very peculiar concurrence of circumstances, under which you received your education. This must in all fairness, modify, in some degree, the opinion that might be formed of the national intellect, by what appeared in your case. In speaking of this subject to your benefactors and friends in America, it is an appropriate remark, that the system of education we have hitherto pursued, is, both in an intellectual and a moral point of view, of the nature of the hot-house cultivation. To render this allusion plain and pertinent to those who live in this hot climate, for the sake of illustration, I may observe, that were the grape vine of Ceylon to be transplanted to a hot house in New England, it might, by means of an artificial climate and cultivation, be made to put forth the semblance of the delicious grapes of this island,—but it is well known that New England is no country for grapes. The few found there are both dwarfish and sour.

3. It remains to be seen what will be the results of the mental culture, and the mental stimulus which you received while under instruction in connexion with the Mission. We witnessed with pleasure your progress in learning; but was a love of learning, and a thirst for knowledge acquired which will serve you in after life? The pressure under which your progress was made is now withdrawn; and is your course direct, in the further ac-

acquisition of knowledge, or, is it *retrograde*? If under the pressure of *want* you parted with your class books on finishing your course of study, was it that you might, as soon as your means would allow, procure other books, and such as are more appropriate for qualifying you for higher services in your several callings? While under instruction, you learnt that man is an animal,—an intellectual and a moral being. While it is admitted that the wants of our inferior nature are more immediately pressing and imperious, it is pertinent to inquire, whether it be any part of your monthly or yearly arrangement of expenditures, to make systematic provision for the *immortal spirit*,—for the cultivation of the *intellect* and the improvement of the *heart*? What may be the extent of your libraries and what value do you place upon the books you possess?

In the "Calcutta Christian Observer" for the month of August, a formal inquiry is instituted as to "What has become of all the young people who 'have enjoyed the great advantages of the various institutions which have been established expressly for their benefit: that few of them rise above the level of their less favored countrymen seems to be an *anomaly*; especially when it is remembered that Bengalee youths, when at school, manifest 'an extraordinary degree of mental acuteness, and a great facility for mastering the most obtruse subjects.'" This is a testimony given respecting the educated Natives of Bengal, by one deeply interested in their welfare, and intimately acquainted with the facts of the case of which he testifies.—I purpose in some future letter to give a formal reply to the foregoing question, and show by an induction of particulars what has become of certain classes of young persons, who have enjoyed the advantages of the institutions formed for their benefit. For I have the impression that *we Tamilians* have some thing to say and to show, on this subject, that will be for the encouragement of those who are fellow-laborers with us in the cause of native education. If I understand the state of things in Bengal, compared with that on this island, educated natives of all classes *here*, have, if faithful to themselves, a fairer prospect of rendering their literary attainments immediately available for useful purposes, and of rising to comparative eminence in Society than in Bengal. I must not however conceal the fact, that I have many apprehensions, in common with the writer whose remarks I have quoted, that *there may be grievous disappointments respecting the recently educated Natives of India*. It is a jealousy for the honor and reputation of those with whom I have been more immediately connected, that induces me to use great plainness of speech, whenever this topic is presented; and I shall be much mistaken, if they do not duly appreciate any motives and give me full credit for a continued interest in their welfare.

I shall close this letter by turning your attention to one of the many tests, which may assist you in determining the amount of interest you take in your own mental improvement, and in the improvement of your fellow-countrymen. I refer to the *உதயதாரகை* or *Morning Star News-Paper*,—the medium through which I am now addressing you. "A *News-Paper*," says the last number of the "Friend of India," that passed through my hands, "A *News-Paper* is the first intellectual want of civilized man." A *News-Paper* furnishes a greater amount, and a greater variety of useful information, at a cheaper rate, and in a more convenient form, than any other publication of human origin. If a man has life and intelligence enough to read any thing profitable, he will read a *News-Paper*. Hence, in all civilized and enlightened countries, the *News-Paper* may be ranked next in order to the Bible and Almanac. In all such countries *News-Paper* literature is a staple commodity, every where in demand. It is a fair index to the literary and moral taste of the educated classes, who contribute to the pages of the *News-Paper*, and also to the degree of intelligence existing in the community at large. By means of the *News-Paper* there is an unceasing interchange of thought and feeling, throughout the country, on all subjects of business and politics, science and literature, morality and religion, and passing events of every description, which are of common interest.

The "Morning Star" is the first *News-Paper* published in the Tamil language on the island. It has made more annual revolutions than any other luminary of its kind in Southern India. It originated in the benevolent wish of the Mission to secure to your benighted countrymen the advantages of a literary *News-Paper* and to render further assistance to those of you, who are beyond the reach of their immediate influence. To carry out the benevolent designs of its projectors, the *Paper* should be ably edited, extensively circulated, and attentively read. But by whom is this three-fold object to be accomplished in such a land as this, where no "intellectual want" of a *News-Paper* is felt?—and where new channels are to be opened, and new roads constructed, through which the carriers of *News-Papers* may pass? It is obvious that the literary character and reputation of the *Morning Star* will be, to an important extent, identified with the literary character and reputation of those for whose welfare it was primarily designed, and on whom confident reliance for co-operation was placed. Permit me then, in view of these remarks, pointedly to inquire, what you have done, either in the way of personal effort, or of pecuniary expend-

iture, in furtherance of these benevolent designs, from which the *Morning Star* originated? What value have you set upon the Publication, either as the means of your own improvement, or of imparting light and knowledge to your countrymen? What contributions have you made to its pages within the three years of its existence? What have you done to extend its circulation within the sphere of your influence? And what shall be its future destiny, so far as your own influence is concerned?

You will, I am persuaded, bear with me in this freedom of inquiry, inasmuch as it is not the *pure metal* that exclaims against the heat of the crucible in the hands of the refiner.

Yours very truly,

D. Poor.

இலங்கையின் விருத்தி.

ஆசிரியர்க்குண்டத்தின்மீது பற்பல நாகரிகவியல் விஷயங்களும் அதிகமவனப்பொருத்தியதாயிருக்கின்ற இலங்கைத்தீவில் இக்காலத்தில் அனேகமாபிரம் இங்கிலாந்துத்தர்க்கும் காட்டெலாட்டித் தருத்தித் தோட்டஞ் செல்வீழ்ந்ததற்கென மலத் துறைமக்களும் வந்துகூத்தக்கடவன் முபற்சியிலேற்பட்டுவருகிறபடியினாலே சென்னப்புகளத்தக்கப்பதித்துப் புகாஞ்செய்யலான (Speculator) இலங்கைமேற்றர் என்ற சமாசாரப் பத்திரிகைப்பிற்கணுருக்கிறபடி இத்தேசத்திலுள்ள வாசுப்பண்ணுற துறைமக்களையுமும் இன்னதென்ற சொல்லப்படாத மிகுமகிழ்ச்சியுடன் இலங்கைத்தீவில் கடக்குங் காரியவல்லவகளை வெகுருத்துடன் பார்த்துவருகின்றனென்பதற்கையமில்லை. இன்னும் "இத்தேசநேசன்" என்றும் காணப்பெறையுடைய (Friend of India) "பிரெம்ஸ்லிவீதியர்" என்றும் புதினப் பத்திரிகையிற்றெனியும லப்பரித்தபடி, ஒருவன் கருத்துக்கள் கசியவிரும்பு ஒருபுகைக்கப்பல்ல துறப்பெருட்கூடத் தானுமேறிச் சமுத்திரவழியாகப் புதிய கத்தாயினமென்ற காணப்பெறக்கொண்ட காலியைபோக்கவரும்வெளியில் அவர்கள் சரிசென்கியதென அதிகமாய் டைலதமன்றிக் காலவிரிதற்குமபொழுது அவ்விடத்திலொரு சென்கியமான சத்திரத்தைக் காண்பதமன்றி அஞ்சல் வண்டியிலேறிப்போவதைபுகுக்காண்பார்கள்.

இலங்கைப்பின்புத்தம் மகத்துவம்பொருத்திய மத்திராலோசனைச் சங்கமொன்றைப்பண்ணப்பட்டபடியினாலும், அவரவர்க்குச்சேர்ந்த காணியுமியுண்டாகும் பலனை அவரவரே அனுபவிப்பதனுள்ளான இலங்கைத்தீவு சகலத்திலுள்ளதென்றவகையினாலேவருவதற்கெனவாயிற்றென்ற எண்ணவேண்டியிருக்குது. அதுவுமன்றி மத்திராலோசனைச் சங்கத்தார், பரிச்செய்கைச் சங்கத்தெச்சார்த்த துறைமக்கள் தங்கடொழிவில் அதக முபற்சிப்புகிறதற்கென்ற வழிவகை துணைக்காரணமான கட்டைச்சட்டகையுள் நிருபித்து உறதியாக்கியிருக்கிறதினாலே தானே சொல்லப்பட்ட பரிச்செய்கைச் சங்கத்தார் மற்றுமிடங்களைப்பார்க்கிலும் இலங்கைத்தீவைநாடி அத்தீவில் முயற்சியெய்ய ஏதவாயிற்றென்றும் எண்ணவேண்டியிருக்குது. ஆனாலும் இத்தேசத்திலும தீவில்த நன்முயற்சியை காருத்தே லபிப்பார்க்கவிரும்பியவராதேதே காணத்தக்கவெல்லாம் துவக்கையிலே ஒருவன் காணிகொள்ளுவதுண்டாகு அத்தொடரும் பிரயோசனத்துக்கு அனையிருக்கையும அவ்வெயுரித்தாயிப்பி அவனிலலாதகாலத்தம் அவன்பின்னடியாரே அக்காணியுமிக்குரித்தாயிப்பிராகன். ஆனாலும் இத்தேசத்திலுள்ள காணியி ஆட்டிக்கொருக்குக்கேகாணப்பெற்றா கட்டைமத்திரவ் கொடுத்தவிட்டுமுழுப் பிரயோசனத்தையும் அவர்களே எடுத்துக்கொள்ளுகிறாக்கள் இன்னும் இலங்கைத்தீவு அதிகஞ் சீர்திருத்திறதற்கான வேறொருதய உமெனனெனில், சொல்லப்பட்ட மத்திராலோசனைச் சங்கத்தார் காணிக்கொடுத்துக்கும் பரிச்செய்கையெய்ய முயற்சிக்கு உபயோகமாகுபொருட்டுப் பற்பலவிடங்களிலுக்கெருக்கனைக்கடவுத்தம், வெட்டாறுகளை வெட்டுவித்தம், இன்னும் பற்பலவிதமான நற்செய்கைகளையும் பண்ணிவருகிறார்கள். இத்தியாவின் மத்திராலோசனைச் சங்கத்தவர்கள் ஆக ஐந்தபேர். ஆனாலும் இலங்கைத்தீவிலோ இச்சங்கத்தவர்கள், வள. பேர். இப்பதினேருபேரில், பத்துப்பேர் கவணம் மகத்துத்தயோகத்தானாலும், மற்ற ஏழுபேர், கவணமேற்றத்தயோகத்துத்தசாராத பிரயுக்குமாப்பருக்கிறார்கள். இப்பதினேருபேரிற் பத்துத்தியோகத்தைருங்குடிக்கொண்டு மற்ற ஏழுபேருடைய யோசனைகளையுத்தக்கத்தாங்கள் நினைத்தபடி கட்டளைகளை நிருபிக்கவும் மாற்றவும் அழிக்கவும்கூடிய தத்துவமுடைத்தானவர்களாயிருத்தாலும் அப்படி

exercised towards God and his fellow ruined creatures inevitably led him to the expression, "*Brethren, my heart's desire and prayer to God for Israel is that they might be saved.*" In the remaining part of the same chapter, (which I earnestly recommend to the perusal, particularly, of those who are professedly the teachers of Christ's religion) the apostle allows their zeal for God and religion; but shows how mistaken it is; he compares the severe terms of justification under the law with the gracious covenant of the Gospel; he contends that this covenant is offered both to the Jews and gentiles according to the ancient prophecies; that the apostles, therefore, must needs preach to the gentiles in order to convert them to Christianity, and that the success of their preaching upon both people is agreeable to the scripture predictions. It is a wonder, then, that those who possess the word of God and profess to be "*the teachers of the ignorant*" and *superstitious*, are not *anxious* about the salvation of the ignorant and *superstitious millions* around them. Because, it is clear that every thing justifies *solicitude* and condemns *indifference*. Unconcern about the souls of others, indifference to their salvation, is a most irrational as well as a most guilty state of mind. The apostle, considering that "he was not made for himself only," and, hence, that "he should have a tender concern for the happiness of others," spared no labor "*to impart to them*" the knowledge of the Gospel.

We should also, before we proceed to apply these remarks to the state of things in this country, notice that it is a circumstance peculiar to the Gospel of Christ, that the virtues we are required to practice, namely, faith, hope, charity, &c. are all of them so inseparably connected with each other that where there is *any* one of them, there we may be sure to find *all* of them, or where there is *any* one of them *wanting*, then will *all* be *wanting*, and therefore, there will be no true religion—no sincere love and devotedness to the Saviour—and, in short, no Christianity at all.—From these considerations it becomes clear that the subject of our present discussion is a quality which should be manifested by every true disciple of Christ, who professes to be influenced by, and to obey the dictates of a *religion of love*. Now to turn directly to the Catechists and teachers—Are you not professors of this religion of love? Do you, then, in any measure manifest the consequences thereof? Are you anxious about the salvation of your fellow ruined and sinful creatures? Can you, if the apostle Paul were with you, sympathize with him in the anxiety he expressed for the salvation of others? Is not the state of things the same at present, as in the days of the apostles?—Do you not "*bear record*" to your countrymen "*that they have a zeal of God.*"—There is not, I should think, a single individual in this province, who is to be charged with the awful crime of denying the existence of a God whom he regards as his Creator, Preserver, and his future Judge, and, on this account, who does not seek to serve him in some way or other.—If this were not the case, we cannot in any other way account for the origin and practice of religious customs and usages among our countrymen. On the contrary you will find in every mind, some inclination to serve God. Among the heathen, much of the nature and properties of God is known by the light of nature—his infinite power, wisdom and goodness are manifested to the minds and consciences of all men—"for God hath shewed it unto them," partly by imprinting these notions of himself upon the hearts of all men, and partly by the book of creation, in which his glorious attributes are written in large and legible characters; and among the papists, although their notions have received an air of Christianity, there remains much of the same blindness and bigotry as among the heathen—and hence, we see, the one goes to fall down before "*wood and stone*," and the other raises his hands in supplication to the *saints*." Thus they manifest a zeal to serve God, but their zeal "*is not according to knowledge.*" For they, "*becoming vain in their own imaginations*," and being lost in the most irrational conceptions and false reasonings, "*serve the creature rather than the Creator*," and, thereby "*do not glorify him as God.*" Is it not, then, the duty of those who are set over them to endeavour to place them in the right way? I shall here take the liberty to suggest some motives to pious exertions; for the substance of which I am indebted to Mr. Pike.

I. All the obligations you lie under to the God of love should stimulate your zeal to promote his glory in the salvation of your fallen fellow creatures. Snatched yourself from the burning pit, should you not strive to snatch others from the flame? Redeeming love has displayed to us a salvation precious as the blood poured out by Jesus Christ upon Calvary—costly as the wealth of heaven which he resigned—free as the air we breathe—and lasting as the eternity of God.—Redeeming love has blessed us for both worlds—given us wealth for poverty—comfort for misery—hope for despair—forgiveness instead of condemnation—the love of God instead of eternal separation from him—and heaven instead of hell. But the Giver of these mercies bids us communicate the tidings of them to others. "Let him that heareth say, come."—Can we be truly influenced by the love displayed in the Gospel, if we do not labor and strive to benefit those who are perishing around us?

II. Can pity move? pity must move here. You live in a ruined world—described by God as a world "dead in trespasses and sins"—even all dead.—Could you spend an hour in a prison filled with malefactors doomed to die would not the mournful spectacle melt your heart into compassion and your eyes into tears? A mournful spectacle surrounds you—a dead world—millions of rational and immortal beings, all lost; all dead; all hasting to the grave with a sure and steady step, and unless taught of God, all hastening to the death that never dies.—All dead, all doomed to die, and all as sinners doomed to hell.—It is true, heavenly mercy discloses a path to life from these regions of spiritual death; but ah! how few regard these saving dictates! excepting only that happy few,—the high and low, the kings of the earth, and the great men, and the rich men, and the chief captains and the mighty men, and every bond man and every free man, and the bridegroom and the bride, and the ancient and the young, are all dead to God and dead in sin.—Can you be yourself a Christian, if you strive not to snatch some of the firebrands from these flames? Can you look at a parent or a child, a brother or a sister, a husband or a wife, and think this beloved relation is sinking to eternal death, and not feel anxious to lead them to the Saviour's fold?

III. If love can constrain you to exertion, you must be active.—Can you if truly a Christian, contemplate the costly sacrifice, and nameless agonies of the Son of God, and yet remain indifferent to the prosperity of the cause for which he died? Can you behold the Father of eternity resigning the Son of his love, in compassion to you and to others, and yet be careless about the conversion of a perishing brother? Did the Son of God sacrifice so much for your eternal happiness, and should you not anxiously render to him all the services that you can crowd into a few fleeting mortal days? Do you believe that the Son of God abode in this vale of misery, this world of death, for more than thirty mournful years? Do you believe that here he encountered every human woe, and all this for you? Do you believe this, if you feel little concerned about the prosperity of the cause for which he lived and died?—The tongue may say, "Yes;" but a cold heart and inactive life more truly answer, "No," you believe it not; you have but the shadow of belief.—Do you believe, though sin, death, and perdition were your righteous doom, that a divine hand has snatched you from the fire—has woven for you a garland of unfading glory—has prepared for you an everlasting rest beyond the scenes of toilsome life? Can you believe this and remain inactive? "*God forbid*" that you should ever act so base a part—though, alas, it is acted by multitudes.

Hoping these lines will, by the blessing of God, be read profitably by all those who are in any way engaged in the work of the Gospel, Jaffna, Nov., 18. 1843. I remain, Dear Star,

Yours very truly, A NATIVE PROTESTANT.

[On the attributes of God.]

மேய்க்கடவுளிலக்கணம்.

அசண்டாகண்டனருள்புகி.

தாரகால்திரிபிடமாகத் தடையின்றியோங்குக.

சைவசமயாதிகளின் வழிபாட்டியல்புகளையெல்லாம் தங்கச் சமயத்தோரையே புகழ்த்து சாத்திரமும் பொய்க்குறையுள்ளார் மெய்துணங்கி வினங்கிவந்தோரின் சமயத்தோரின் சாராது மெய்க்கடவுளையே வணங்கிப் புகழ்த்திருத்தல் சிவலட்சுமி கோக்கும் பொது நலவிடமிட்டுநெனக்க அமதிக்குறும். தமிழ்தூவல்வெள்ளம் தாவலுறு நூலுடையருள்காலத் தவ்வரத் தத்தஞ் சமயத்தோர்களைக் கைகட்டிக் காப்பிடவணங்கிக்கொள்ளுதலும் கடவுள் வாழ்த்தப் படலத்தில் இரண்டொரு செய்யுளிலே ஒரேகடவுள் அவர்தலட்சணங்களைக் கூறி சமயத்தோரிடம் காயத்தையே சாட்டாமல் வணங்கியிருக்கிறார்கள். அவற்றின் சிவவந்தரப்பின்ன காத்தெம். இராமாயணம்.

உலகம்யாவையுந்தாமுனவாக்கவாதிவொருத்ததுநீக்கவூட்டில் வர-வல்கிலாவினயாட்டுடையாரவா-நிவ்வர-மயாக்கச்சமணங்களை.—முப்பாப்பெருஞ்சூழ்நிலைமா-மெய்பொருட்டியுறபவருடையச்-செட்புதாயைவரைதெய்யதான்-சூப்பகவத்தெமதன்னத்தனருவய்.—முத்திரத்தவகத்துவிர்மூலமாய்-நித்தமுத்தியன்தருணிதமா-தத்தனூத்தமகாரணகாட்சிசேர்-வித்தகச்சமணத்தின்வெண்ணாமம். இச்செய்யுட்களிற்கடவுள்எவ்வாறுவையுட்படைத்தன்காத்தனூத்தியுத்தனூதமகாரணவந்தத்திருவினயாட்டுடையவரென்றும்—முப்பாப்பொருட்டுருதவ்வர-எப்பொருட்டுத் தவ்வர என்ன கொங்குகற சகுவேதமும். தேய்யசெவ்வகவையுடையோரென்றும்மூவுலகினுமிருக்கின்ற ஆன்மக்கள் மூலமாய் நித்தியமுத்தியைக்கொடுத்தருப்பவரென்றும் சொ

உதயதாரகை.—MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

பிரஸ்தாவண.

உதயதாரகைப் பத்திரத்தை இவ்வருட முடிவோடே நின்றுபோகவிடாமல் இனிமேல், சசம். ஆண்டிலும், பிறகிட்ட மூன்றுவருடங்களிலும் நடத்திவந்த ஒழுங்குமுறைபோலக் கற்கை, சாத்திரம், வேதவிஷயமுதலானவைகளைப்பற்றி எழுதி வரவிடுக்குந் கடிதங்களையும் அவைகளைப்பற்றி நாங்கள் தெரிவிட்டெடுக்கும் விசேஷங்களையும், பெரும்பாலுஞ் சகலர்க்குஞ் சாதாரணமாய்ப் பயினைநயக்கத் தகுதியுடைத்தான விருத்தாந்தங்களையும் பற்றிப் பவிரங்கஞ்செய்வதுமன்றிச் சுதேசங்களிலும், பரதேசங்களிலும் நிகழ்ந்த பிறதான சமாசார சங்கதிகளைப்பற்றியும் பவிரங்கஞ்செய்யப்படு மென்றித்ததைக்கொண்டு சகலர்க்கும் பத்திரதாபரிப்பாளராகிய நாங்கள் அறிவிக்கிறோம். சகலருமறிந்தபடி இதற்குமுன் நீங்கள் வரவிடுத்த கடிதங்களுக்குத் தாரகையிற்போதிய இடங்கொடாமல் நாங்கள் தெரிவிட்டெடுத்தெழுதிக்கொண்ட காரியங்களுக்குத்தானே மிகுதியாய் இடங் கொடுத்தாவந்ததுண்டு. ஆகவே இனிமேல் எங்கள் கையொப்பக்காரர் வரவிடுக்குந் தகுந்த கடிதங்களைத் தாரகையின்கண் மிகுதியாய் ஒருவேளை பிரசுரஞ் செய்வதேயன்றி நாங்கள் நிறைத்தெடுத்தகாரியங்களை மிகுதியாய்ப்பிரசுரஞ்செய்யமாட்டோமென்றெண்ணுகிறோம். இன்னும் பற்பலபுதினசங்கதிகளுக்குந் தாரகையில் மிகுதியாய் இடங்கொடுப்போமென்பதே எங்கள் எண்ணமாயிருக்கின்றது.

ஒருசுருத்தாய்ப்பார்க்கில் இருவகை நோக்கத்தைப்பற்றி உதயதாரகையை அச்சடித்துப் பிரசுரஞ்செய்கிறோமென்று சகலருமறிந்து விளங்கிக்கொள்ள வேண்டியது. அவையாவன, உதயதாரகையுமியாய்ச் சன்மார்க்கநடைக்குரித்தாய்த் தமிழிலுண்டான நூல்களையும் நல்லவாசகக்கட்டையும் அறிந்துபயின்றுகொள்வதற்கும், இவ்வுரப்பிறந்தவர்களுக்குள்ளே நங்கள் மனதைத் தேர்ச்சிபண்ணவிரும்புகிறவர்கள் நங்கள் மனதுண்டாகுமெண்ணங்களை எழுதியறிவித்து அத்தால் நன்மையடையும்படிக்கேயன்றிப் பின்னொரு பிறநோக்கத்தைப்பற்றித் தாரகையைப் பிரசுரஞ்செய்தோமென்பதாக எண்ணிக்கொள்ளவேண்டியதாயிருக்கவில்லை.

எழுதுநிற்பதுபேர்மாதிரியும் உதயதாரகைக்குக் கையொப்பக்காரரென்று பிறகிட்ட, உ. சஞ்சிகையிலெழுதிக்காட்டினோம். இந்த எழுதுநிறைப்பது

கையொப்பக்காரரில், ம.தோடங்கி, மருய. மட்டுக்கு ஏரோப்பையார் அல்லது ஏரோப்பையாரின் வங்கிஷ்த்தார், உருய. தொடங்கி, கூா. மட்டுக்கும் இங்கிவிசுப்பாவைப்படித்தறிந்த இத்தேசத்திலுள்ளவர்கள். மிச்சப்பேர் தமிழ்ப்பாவையை மாத்திரமறிந்த இவ்வுரவர்களாயிருக்கிறார்கள். இவ்வகைப்பட்ட பலவகையான ஆட்கள் தாரகைக்குக் கையொப்பக்காராயிருப்பதினாலே, இன்னவின்னவகையான விஷயங்களின்னவின்ன வகையான கையொப்பக்காரருக்க திக பிரதிபாயிருக்குமென்றும், இன்னின்னகாரியங்களின்னின்னகையொப்பக்காரருக்கு உவப்பாயிருக்குமென்றும் தாரகைக்கு முகாமைக்காரனாயிருக்கிறவர்களே சகலத்தையுமாய்ந்தோய்ந்து பார்த்து அவரவர்க்குச் சுவையையும் இன்பத்தையும் கொடுக்கத்தக்ககாரியங்களை எடுத்துமாத்திரம் பவிரங்கஞ்செய்ய வேண்டியதாயிருக்கின்றது. இதைவிட வேறுமொரு பிரதான காரியமுண்டு. அதில் நாங்கள் வேண்டாவெறுப்புக்கொள்ளக்கூடாது. அதென்னவெனில், அவரவர் படித்துக்கொண்டாடும் வேதாசாரக்கோட்பாடு. மேற்கூறப்பட்டபலவகையான கையொப்பக்காரருக்குள், சைவர், வைஷ்ணவர் முதலிய சமயபேதிகளும், மசும்மதுசமயத்தவர்களும், ரோமன்கத்தோலிக்கமத்தவர்களும், புரோட்டெஸ்டாண்டிமார்க்கத்தவர்களும் இருக்கிறார்களென்றறிந்துமன்றி, இச்சமயாதிசமயபேதிகளுக்குள் வேறொருவகையான ஆட்களிருக்கிறார்கள். அவர்களை நாஸ்திகரென்று சொல்லாமல் ஆஸ்திகரென்றே சொல்லவேண்டும். அவர்கள், சருவசிருட்டிகராய், நிருநாசராய், நிராகராய், நிருமலராய், அலிகாராய், தபாசிலராய் இருக்கப்பட்ட சடவுளொருவர் உண்டென்று எண்ணியும் அவர் பாதாமொரு வேதத்தை அருளவில்லைபென்று நினைக்கிறார்கள். ஆகையினால் இவர்களனைவர்க்கும் உபயோகமாயிருக்கப்பட்டகாரியங்களை மாத்திரம் எடுத்துப் பிரசுரஞ்செய்வோம். இப்படிச்செய்வதில் சுத்த தப்பறையான கோட்பாட்டை அநுசரிக்க அவர்களைத் துண்டிவிடுகிறதற்காகுதல் அல்லவென்று அவர்களிலிருந்து கிளம்பும் துன்னெறியென்னும்பகையை வளர்க்கிறதற்குத்த போசனபதார்த்தங்களை அவர்களுக்குக்கொடுக்கிறதற்காகுதல் விரும்பாமற் செய்கைக் குறித்தானதும் தேவதாபத்திக்கிசைந்ததுமான விஷயங்களின்பேரில் அவர்கள் நல்லெண்ணத்தையும், நல்ல போசனையையும் கொள்ளும்படிக்குமவர்கள் மனோகருவி

களை அருட்டுவதற்குத் தகுதியினைபுடைத்தாகிய காரியங்களை அவர்களெடுத்து வாசிக்கும்படிக்கு அவைகளைத் தாரகையிற் பிரசுரஞ்செய்வோம். பிறகிட்ட மூன்றாம் புத்தகத்தில் அனேகமனேகம் பயன்ற காரியங்களை எடுத்துப் பிரசுரஞ் செய்தோமென்றதாகக் குறைகூறியனுப்பினவர்கள் அறிந்துகொள்ள வேண்டியதென்னவென்றால், மேற்சொல்லப்பட்ட பலவகையான கையொப்பக்காரருடைய எண்ணத்துக்கும் அவர்களுடைய சுவைக்குஞ்சுந்தோஷித்துக்கும், கல்விக்கமித்த காரியங்களில் அவர்களுக்குள்ள நிருபாகத்துக்குந் தக்கதாய் ஒரு காரியத்தை எடுத்துப் பவிரங்கம்பண்ணும்வேளையில் அக்காரியத்தில் மேற்கூறிய பலவகையான சகல கையொப்பக்காரர் கொண்டிருக்கும் விருப்பமும் எண்ணமுஞ் சரிவரப்பொருந்துமோ? எவ்வளவு வித்தியாசப்படுமென்றுக்கட்குத்தானே துலாம்பரமாய்த் தெரியும். ஒருவன் ஒரு காரியத்தில் உவப்புநூல் மற்றவனுக்கது அரோசமாயிருக்கும். ஒருவன் ஒன்றை ஆகாதென்றால் மற்றவன் அதை நல்லதென்பான், ஒருவன் இலக்கணவிலக்கியத்திலே பிரியப்பட்டால் மற்றவன் சோதிடசோசியத்திலே பிரியப்படுவான். இன்னும் பலர் வேறொரு சாஸ்திரத்திற் பிரியப்படுவார்கள். இப்படியே பல பேருடைய எண்ணமும் பலவிதமாய்ப் பேசுகிறபடியால் எங்கொந் கூடியளவு தெண்டித்துச் சகலரையும் பிரியப்படுத்தவும், சகலருடைய மனதைத் தேற்றவுந் தக்கனையான காரியங்களை எடுத்துப் பிரசுரஞ்செய்வோம். ஆகையால் தாரகையினொளியை மென்மேலும் அதின் சினேகிதர்கள்தானே அதிகரிக்கப்பண்ணுவார்களென்றும் எங்களுடைய அபிப்பிராயத்துக்குடன்படுவார்களென்றும் நம்பிக் காத்திருக்கிறோம்.

எவ்விதமான காரியங்களை வருகிறவருடத் தாரகையிற் பிரசுரஞ்செய்வோமென்று நாங்களிப்பொழுது சரிவரத் தீர்மானித்துக்கொள்ளாதபடியினாலும் தேள்வைக்கமித்த காரியங்களை எடுத்துப் பிரசுரஞ்செய்வதே எமது அபிப்பிராயமானபடியினாலும் அவைகள் இன்னின்ன காரியமென்றிங்ஙனமெடுத்து அறிவிப்பது அவசரமில்லை. தாரகைக்கு வரலிடுக்குந் கடிதங்களை மெத்த நன்றியறிதலுடன் ஏற்றுக்கொண்டு எங்கொந் கூடியளவு ஒவ்வொன்றையுந் தேர்ந்துபார்த்துத் தகுதியானவற்றைப் பிரசுரஞ்செய்வோம்.

தாரகைக்கு எசுன்றுமாராய் அல்லது காரியகாராயிருக்கப்பட்டவர்கள் தாங்கள் இவ்வருடத்துக்கு எவ்வளவு பிரதியெடுப்பார்களென்று தயவுபண்ணித் தை மீ. ௫. திகதிக்குள்ளாகச் சொல்லியனுப்பவும்.

வரலாறு.

தனித்தனி கையொப்பக்காரருக்கு க. மாதத்திற்கு ஒரு செவ்வகம்,

தபால் மார்க்கமாய்வாங்கிக்குள்ளும் தனித்தனிகையொப்ப

காரருக்குத் தபாற் செலவுடன், க. மாதத்திற்கு க. செவ்வகம், க. பென்சாகவும்,

பத்துத்தொடுத்த உய. பிரதிக்குள்ளாகக் கையொப்பம் வைத்தப் பணம் மூன்றைக் கொடுத்துவாங்கும் காரியகாரருக்கு க. மாதத்திற்கு க. பென்சாகவும்,

அவ்விதமாய்த் தபால் மார்க்கமாய்ப் பெற்றுக்கொள்ளும் காரியகாரருக்குத் தபாற் செலவுடனே மூன்று மாதத்திற்கு க. செவ்வகம் பென்சாகவும்,

உய. பிரதிக்கும் அதற்குமேற்படவும் கையொப்பம் வைக்கும் காரியகாரருக்கு க. மாதத்திற்கு க. பென்சாகவும்,

அதபோலத் தபால் மார்க்கமாய்ப் பெற்றுக்கொள்ளும் காரியகாரருக்குத் தபாற் செலவுடன், மாதத்திற்கு க. செவ்வகம் விற்ப்பும்.

அறிக்கைப்பத்திரங்களுக்கு முதன்முறை ஒருவரிக்கு, ௧௫. பென்னியும் அதன்பின் அடுத்தவரும் பதித்தல்களுக்கு ஒருவரிக்கு ஒரு பென்னியுமாக விரிவிய (Brevier) எழுத்துப் பருமமாகக் கணக்குப் பார்த்து வாங்கிக்கொள்ளப்படும்.

௫. வரிக்கு மேற்பட அனுப்பும் மனை சங்கிதக்கும், மல்வ சங்கிதும், அறிக்கைப்பத்திரம்போலவே கணக்கிடப்படும்.

காத்திரமெழுத்தக்கொள்பவர்கள் தாக்கக் வரலிடுக்குந் கடிதங்களை உதயதாரகையினது முகாமைத் துறைக்கு எழுதித் தபாற் செலவுகொடுத்தனுப்பவும்.

PROSPECTUS

OF THE MORNING STAR FOR 1844.

In announcing the intention of the supporters of the Morning Star to continue its publication through another year we have only to add, that the paper will be conducted on the same general plan as heretofore. Its columns will be filled with original and selected articles, on Education, Science and Religion, and other subjects of general interest, with brief notices of past and passing events. We shall aim to furnish all classes of our readers with as great a variety of interesting and instructive matter as is compatible with the narrow limits of our paper. We shall probably have, hereafter, less of selected and more of original matter than heretofore. It is also our intention to enlarge somewhat our News department.

It should be understood that the Paper has a two-fold object, which, in a sense, entitles it to a double claim on the patronage and support of the public;—viz: To embody in a permanent form the best and least (morally) exceptionable specimens of Tamil literature and language the country affords, and to afford a medium of communication with the native mind for those who feel interested in its improvement.

We have before stated that the present number of our subscribers is 750. Of these from 100 to 150 are Europeans or descendants of Europeans; 250 to 300 are natives educated to read English; and the remainder are natives having only a knowledge of Tamil. This statement will serve to show the comparative claims of these different classes on the Editor of the Star to consult their different tastes and wants, in the division and appropriation of the matter at his disposal. Besides this division, which refers to the intellectual condition of our readers, there is another to be regarded, of no less importance, in respect to their religious belief. We have among our readers heathens, Mohammedans, Roman Catholics and Protestants, besides a considerable number, who, we suppose have a sort of deistical faith. We wish to adapt the matter in

our columns to the edification of all these;—not to encourage them in adhering to an erroneous faith, or to cater to their vitiated appetites, but to give them that kind of reading which we consider best adapted to arouse their minds to thought and inquiry on practical and religious subjects.

Some of our readers have complained of the uninteresting character of many articles that have been inserted. Such should consider how wide a difference must exist in the tastes, dispositions and intellectual capacities of the various classes enumerated above; and that one person will often be greatly interested in what another may look at with entire distaste; and that which he is disposed to make a subject of complaint, another will be disposed equally to commend. We beg to assure our readers that we shall do the best that circumstances permit—to please all—to interest all—and to improve all;—and we shall hope for the continued aid and co-operation of our friends and patrons in furtherance of our object.

We do not think it necessary to state more particularly our arrangements for supplying the columns of the paper the coming year, both because the details of our plan are not yet fully decided on, and we wish to leave it open to such modifications as circumstances may render expedient.

The favors of Correspondents will be thankfully received and those of suitable character will be inserted as far as our circumscribed limits will allow.

The Agents of the paper are requested to send in their orders for the next year by the 5th proximo.

Terms of the Paper.

- To single subscribers, one shilling a quarter.
- To single subscribers by mail, (including postage)—one shilling six pence a quarter.
- To Agents, who subscribe for ten copies and upwards less than twenty, and pay in advance, nine pence each, a quarter.
- To Agents who receive the same by mail (including postage) one shilling three pence a quarter.
- To Agents, for twenty copies and upwards, six pence each, a quarter.
- To Agents for the same by mail (including postage) one shilling a quarter.

ADVERTISEMENTS will be inserted at the rate of one penny and a half a line for the first insertion, and one penny a line for the second and subsequent insertions, reckoning the type at Brevier size.

Notices of Deaths and Marriages exceeding in length five lines, will be chargeable as Advertisements.

CORRESPONDENTS should address their communications to THE EDITOR OF THE MORNING STAR, JAFFNA. Communications must be post paid to receive attention.

AGENTS OF THE PAPER.

JAFFNA—THE MISSIONARIES; **MANEPY**—Mr. J. EVARTS; **BATTICOTTA**—Mr. W. VOLK; **WANNAR-PONY**—Mr. S. TAMBIAHILL; **NEGOMBO**—Mr. C. PERERA; **COLOMBO**—Mr. P. CANJEMANADER FULLY; **KANDY**—Rev. C. C. DAWSON; **TRINCOMALIE**—Rev. Geo. HOLE; **BATTICALOE**—Mr. S. A. ALLEGHCOON MUELIAH; **MOOLLITEVO**—Mr. A. MCFARLAND; **MADURA**—Rev. R. O. DWIGHT; **DINDIGAL**—Rev. J. J. LAWRENCE; **NEGAPATAM**—Rev. P. BATCHELOR; **TRIVANDRUM**—J. ROBERTS, Esq.; **MADRAS**—P. R. HUNT, Esq.

SUMMARY OF NEWS.

The Close of the Year.—The closing year should remind us of the close of life, to which we all are hastening, and lead us to a serious review of our past lives. It were well, on this occasion, to ask ourselves, to what purpose have we lived, thus far? Have we regarded the life that we now live in the flesh as the infancy of our being—the season of our preparation for the eternal world—the all-important period that is to give complexion to our future being and decide our destiny for heaven or hell? Have we rightly improved it by making the needful preparation for eternity? Are we certain that our happiness would be secure if the characters we now possess should remain unchanged forever? Are our desires and affections placed on objects most suitable to our immortal nature and high destiny? Are we ardently pursuing a course of self-improvement in knowledge, virtue and piety?—What sacrifices have we made for the good of our fellow-men, whom we are commanded to love as ourselves? Do we walk in the fear of God all the day, and do and say only those things that we think are pleasing to him? Or, have we cast off fear and restrained prayer, and devoted our time and thoughts to pursuits of pleasure and selfish ambition? Will our Bibles bear witness for us that we have been diligent in the study of those truths that are able to make us wise unto salvation? Will our past sabbaths testify, that we have honored God by frequenting his courts, and offering to him the incense of pure and acceptable worship? Do we by daily repentance, faith and good works, shew that we have been renewed in the temper of our minds and that the spirit of God dwelleth in us? Let us remember that “if any man have not the spirit of Christ he is none of his,” and that by Him only can we obtain eternal life and glory.

COLOMBO.

Visit of a U. States Frigate to Colombo—The United States Frigate *Brandywine*, Commodore Parker, having on board the Hon. Mr. Cushing, U. S. Envoy to the court of China, anchored in the Colombo roads on Friday evening, the 8th inst. The next day, Mr. Cushing and the Commodore landed under a salute from the Frigate and were received with a similar honor from the guns of the Fort. The Governor's carriage was in waiting to conduct them to the Queen's house. Mr. Cushing went on Monday to Kandy.—The Frigate sailed for Canton on the 20th inst.

CALCUTTA.

THE BENGALIEE SPECTATOR IS DEAD—says the Editor of the *Friend of India*. The Conductors have lost a thousand Rupees within little more than a year, and, though their object was not gain, they have felt it prudent to desist from an undertaking which entailed a positive loss on them.

The object of the Journal was to discuss subjects connected with the welfare and improvement of the country. It was conducted with considerable ability, the Bengalee style was chaste, and as idiomatic as translations can be rendered, and the English composition did no little credit to the native Gentlemen who furnished it. Its politics were of a liberal cast. It looked for support therefore, both pecuniary and editorial, to the numerous youths who had received a liberal English education and who were supposed to have been thereby raised above the level of the vulgar prejudices, and to have imbibed that European thirst for knowledge, which increases with the supply. In both respects, the conductors have been miserably disappointed. Altho' there are hundreds of native youths who have received a liberal education, and are now employed in situations of trust, influence and profit, both under Government and by private individuals, they have taken so little interest in this enterprise, and have so completely failed to contribute to it, either by pen or purse, as to allow it to die a natural death. Some how or other, there seems to be the same disinclination to progress among those who have been made familiar with the finest models of European literature, which has characterized the disciples of the Vedas for twenty centuries, and kept the Hindus in a state of constant inferiority. Those youths whose minds have been imbued with the thoughts of Shakespear, and Milton, and Addison, and Johnson, and enriched with the study of mental and natural philosophy, seem to have dismissed all desire for improvement the moment they had gained the prize and obtained a situation. The “*Englishman*” seems to think that they are above taking a journal published both in English and Bengalee, and subscribe only for the English News-Papers: unhappily he is mistaken. After twenty years' labour in giving English instruction to native youth, and planting hundreds of them in situations of ease and comparative affluence, there are not one hundred and fifty-five who subscribe to the English newspapers of the Presidency, including the *Friend of India*. The national and hereditary lethargy has overpowered their spirit, and improvement is at an end.

It is now twenty-five years since the first News-Paper was published in India, and the number of Subscribers to all the native Journals little exceeds fifteen hundred. In no enterprise has so much talent and zeal been embarked as in that of the Native News-Papers, with so humiliating a result. The listlessness of this people is absolutely incredible, and appears to be

incurable. If any thing could have been supposed capable of breaking up the sleep of ages, it must have been the spirit-stirring Gazette; yet the nation sleeps on as in the days of Vekramaditya. Let us fancy for a moment the same stimulants to have been thrown among the Chinese, and the same strenuous efforts to have been made to infuse intellectual life and animation into them which have been so lavishly employed on the Hindus and how different would have been the result. We are sorry, very sorry, that the "Spectator" is dead, both for its own sake and for its influence on future efforts, but we are not sorry it is dead before Mr. Geo. Thompson leaves the country. It will serve to open his eyes to the deep lethargy which pervades the section of "enlightened natives" whom his eloquence roused for a time into a kind of galvanic action, which has been succeeded by as profound a slumber as that which existed before his arrival. He will now be able to comprehend the difficulty of introducing permanent improvement among a body which shows so few symptoms of vitality.

Robbery at Calcutta.—The "Hurkaru" states that an extensive robbery of shawls of the value of 20,000 Rupees has recently been committed in Calcutta. We are happy to learn that the Police have succeeded in discovering a part of the stolen property, and that other property stolen by the same parties has come to light.—*Friend of India.*

Steam versus Wind.—The *Hindustan*, Captain Redman, which left Madras on the 12th October, was only reported yesterday. She has made one of the slowest passages on record, having been forty-two days in the passage. The "Bentick" Steamer came up in 3 days.

LAHORE.

The *Delhi Gazette* gives the important intelligence that Rajah Golab Singh has at length arrived at Lahore, with 20,000 of his well disciplined mountain soldiers, and has assumed the Government of the Punjab. He has at once refused to accede to the pecuniary demands of the refractory troops of Heera Singh, which have been urged with such insolent importunity, and will doubtless put them down by force. All the foreign officers including General Ventura are to quit the service.

OVERLAND INTELLIGENCE.

Packets by the Overland mail for November, reached Jaffna on Saturday the 23d instant, having been brought by the *Seaforth*, which reached Colombo, on the 19th instant.

In *Ireland*, a great Repeal meeting had been announced to take place at or near Clontarf, on Sunday the 8th of October. The day before the meeting, the Government issued a proclamation forbidding the meeting and threatening the penalties of the law on all who should attend. Previous to this fresh troops had been despatched to Ireland, and extensive military preparations had been made in Dublin, to give effect to the proclamation. The Committee of the Repeal association met immediately after the proclamation appeared, and issued a counter manifesto, declaring that as the resolution of Government had been so long delayed, it would be impossible to give the proper notice to the people, but calling upon the Repealers to return to their own dwellings and not to run the risk of a collision. Great efforts were made to prevent the assembling of the people, and messengers were despatched by Mr. O'Connell to all the towns and villages which were expected to send their contingent to the gathering. On Sunday morning, however, immense crowds, ignorant of the proceedings of the previous evening, came into Dublin, and the streets were filled with groups anxiously reading Mr. O'Connell's proclamation. The road to Clontarf was covered with troops, and bore the appearance of a campaign, while thousands of persons proceeded towards Clontarf to see the military display and apparently influenced only by feelings of curiosity. Notwithstanding the excitement of the scene, the whole passed off without the least accident or disturbance, and before dark the people had quietly dispersed, and the troops had returned to barracks.

Subsequently Mr. O'Connell and several others were indicted on a charge of conspiracy, &c. and gave recognizances to attend the court of Queen's Bench on the first day of the ensuing term.

In *Wales*, the violent proceedings of the Rebeccaes are continued, though with some abatement.—Having destroyed all the toll gates, they now act as incendiaries, burning ricks of hay and other property of the farmers. One night, a farmer named Richards, who had at the time bailiffs in his house for arrears of rent, had his farm visited by about 100 Rebeccaes, with their faces spotted with black. They threshed out all his corn, packed up the straw, and carried all his corn, straw, and stock off the premises; they then ordered him out of the house, and packed up his furniture which they took away. Having ordered the bailiffs, who were afraid to interfere, to be off, they carried all away with them, the bailiffs have been unable to discover where. The farmer says he does not know any of them nor where they have carried his goods.

The Revenue returns for the Quarter ending October 10, when compared with the corresponding period of last year, show an increase in the Excise, of £240,515; the stamps, £18,886; the taxes, £16,663; the crown lands, £7,500; the income tax, £1,743,060; and a decrease in the customs, of £414,469; and in the Post office, £8,000.

காத்தப்பிரத்தியுத்தரர்.

D. Riggs, Averankal; Candon Poodan, Canabeka; H. Bushnell; A. D. Eddy; தெல்விசு பன்னீசுட ஓர் மாலுக் கன் C. L. C. யாழ்ப்பாணச் செதாரிவிருத்தும் தங்கக் கிசெ தெரிகன்; வண்ண ககரித் குறிச்சியில் இருக்குஞ் சனங்கும் ஓரும்; அத்தமருடம் ஓர் கிறிஸ்தவன் என்ற இக்கடிதக்கொண்டவரம் வந்தசொந்தன. அவைகளைப் பார்வையிட்டு இனிமேற் பிரசுரஞ் செய்வோம்.

To Correspondents.

The Hymn for Christmas—by our friend F. C. G. is not destitute of poetical merit;—but in the crowded state of our columns, we are obliged to decline its publication.

புதின சங்கதி.

யாழ்ப்பாணம்.

வாரடமுடிவு.

இவ்வருடம் முகந்தபோகவிருத்திரதிலே, காக்கச் சல்லாரு ம் இத்தற்கு முன் செய்த காரியத்தை எடுத்துப்பார்க்கவேண்டியது. உண்பப்போல் உன் பிறப்பாவணைச் செனெக்கவேண்டுமென்று ஆண்டவன் இத்தருளின கற்பனையை நிறைவேற்றிக் கொடுத்தவருடத்தில் வெகு வெகு சிவாத்தாமக் காலஞ்சென்றபோக ஆண்டவன் என்னை வைத்துக்காப்பாற்றினது எவ்வளவு தலையென்று பாராருங்கள்.

சுங். பி. பெர்சிலவ ஐயரவர்க்கு தான் இதைப்பித்தமிப்புவ்விக்கடக்களிற் கற்கும் வித்தியார்த்திகளை இத்தமாதம் உல. நி. கதி. புதன் கிழமை இராத்திரி வண்ணாரப்பண்ணையிற் செவிவீச்செரித்து, அவர்கள் கற்றிருக்கும் படிப்புனை அரக்கேற்றினதும் லாமற் பித்தப் பிண்ணனஞ்செரு மாத்திரம் வினை உயர்ந்த சால்வை வேட்டி உபகாரமும் கொடுத்தார். அவ்வணையிற் கச்சேரிப்பித்தியாகைநிலை ஒருவராகிய ம. நி. பி. பேசிப்பராயன் பித்தியவாகவும், அமலிசைபாகர் கிசெனத்தம்மியவர்களும், பேரிசைவியர் பன்னீசுடத்தவாத்தியாராகிய கணகரத்தையவர்களும் கிறிஸ்துமர்க்கக் குறமா சொத்துவரும் சனங்கயின் அனுகூல நிதி யைப்பற்றி ஒருவர்மாதியொருவர் பிரபந்தங்களைப் பன்னிருக்கள். அப்பிரபந்தக்கொ சொல்கிசைபமாகவும், யனதற்குப் பூசணமாகவும், அறிவுக்கு வளர்த்தியாகவும் இருந்தன.

இன்னும், சொல்லப்பட்ட ஐயவர்களுடைய இக்கேசப்பன் னீக்கடத்தலும் மாலுக்கா கற்றிருத்தபடிப்புக்கள் இத்தமாதம் உல. தெயுத செய்வாய்க் கிழமை அரக்கேற்றப்பட்டன. சிமத பிண்ணனஞ்செரு வினையுயர்ந்த புத்தகங்கள் உபகாரக்கொடுக்கப்பட்டன. அவ்வணையிற் பரிசொதனைக்கிடைக்கிடையே கிறிஸ்து மாலுக்கர் எழுமபிப் பற்பல விருத்தார்த்தங்களைப் பிரசங்கமாக்கப் பண்ணினார்கள்.

NESTORIAN CHRISTIANS.

கலைத்தோரியன் கறிஸ்தவர்களைக் குறித்துச் சென்றபோன ஆவணி மீ யளக் தூட்டத்தாய் வந்த கடிதத்தைக்கொண்டு அறிக்கிறதென்னவெனில், தலுக்கர் அக்கிறிஸ்தவர்களுடைய சிரமங்களையுங் கோவில்களையுமெரித்துத் தானியங்களையுமறித்து அவர்களையுமாண்பெண்ணென்ற பருத்தநிலின்று ஓரடியாய்க்கொண்டு செய்துபோட்டார்கள்.

அடவண்ண.—CONTENTS

Beachi's Instructions, &c.	255	வேதயோரோசுக்கம்	உரகம்
Abridgement of Good's Book of Nature	256	உட்டென் பவர் செய்த பிரபஞ்ச நூல்	உரகம்
Mr. Poor's Letter to his late Pupils—No. xv.	258	இலக்கணையின் விருத்தி	உரகம்
On the Christian duty of being anxious about the salvation of others	260	அனுமணம்	உரகம்
On the attributes of God	261	உயர்க்கடவுள் இலக்கணம்	உரகம்
Cural—Panchangum	262	குறள்—பஞ்சாங்கம்	உரகம்
Prospectus	264	பிரஸ்தா வண	உரகம்
Terms of the paper	255	வரலாறு	உரகம்
Summary of News	ib.	புதினங்கள்	உரகம்